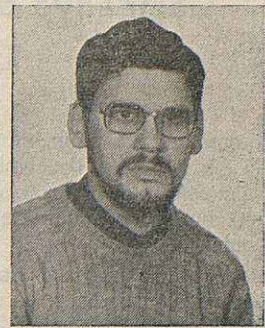


Avui volem presentar a les nostres pàgines el nou mossèn que des de fa uns dies tenim en el sector. Es tracta de Mn. Pere Farriol i Vinyes, que s'ha fet càrrec de la parròquia de Llíssa de Munt des de la marxa de Mn. Lluís. Segurament molts ja els coneixereu doncs cada diumenge celebra alguna missa al nostre poble, però amb l'escrit que li hem demanat i que transcrivim a continuació, aquesta coneixença serà molt més profunda. Li agraïm la seva col·laboració esperant que no serà pas l'última.



Camins...

—Mossèn, escriu-nos un article per «RONSANA»! Parla'ns del teu itinerari, de la teva experiència...

Ja em teniu fent treballar el magi!

La primera vegada que vaig sentir anomenar SANTA EULALIA DE RONÇANA va ser a Gallecs, —una parròquia de masos escampats i un petit barri de casetes senzilles enclavada dins del municipi de Mollet del Vallès—. Va anar així:

Tot just feia cinc mesos que m'havien ordenat de prevere a Santa Coloma de Gramanet, que el Sr. Bisbe Marcel em va enviar a la Conreria, al Seminari de Santa Maria de Montalegre, a fer d'educador.

Des de la serra de Montalegre m'omplia de goig baixar cada festa al Vallès, estar amb la gent de la parròquia de Santa Maria de Gallecs: avis, matrimonis, joves i infants..., celebràvem la missa a les onze i tot seguit fèiem catequesi pels més petits: unes noies es prestaren a fer de catequistes, eren amigues de Jesucrist i dolces i pacients envers els infants. Em van dir que havien nascut a SANTA EULALIA DE RONÇANA, però que ara els seus pares menaven unes altres terres a Gallecs.

Tot plegat va durar poc:

A la Conreria vaig aprendre que cap servei no és inútil a l'Església, ni a les persones, si es fa amb amor, però que, alhora, hem de fer servir la intel·ligència que Déu ens ha donat cions i actituds.

perquè l'esperit crític actui, davant d'institucions. Vaig deixar la Conreria i vaig deixar d'anar a Gallecs precisament quan la gent de la terra era expoliada dels seus conreus i de les seves cases per no sé quins montruosos plans urbanístics.

Després he anat veient que tots els homes que encara mantenen la seva identitat de persones amb una vida equilibrada i un marc mesurat han de viure en constant estat d'alerta, a l'aguait de la quimera de la massificació i l'anonimat que intenta senyorejar les nostres vides un cop s'ha esmunyit dins nostre a través d'institucions legals, de propaganda afa-

lagadora, o d'ideologies enlluernadores...; ai las! l'home és víctima de l'home!

Quatre anys a Montcada i Reixac en companyia de cristians amb qui compartir l'amistat i el seguiment de Jesucrist: sacerdots, catequistes, religioses, educador, malalts, treballadors..., i gent, molta gent!: Cadascú estimat personalment per Déu i explotat massivament per la societat.

Hè après que l'únic que compta és l'home, l'home concret, que viu i es mou i plora i riu; i que traïm la humanitat entera quan no fem tot el que està al nostre abast perquè l'home, la dona, que tenim davant sigui prou lliure per escollir autorealitzar-se com a persona en l'exercici d'un ofici o professió que no sigui imposat des de fora, sinó que sigui expressió de la seva riquesa personal i irrepètible.

—Sigui prou lliure per estimar, per donar-se, a l'espòs, a l'esposa, als fills, als altres... generosament, sense reserves.

—Sigui prou lliure per optar per una societat concreta: saber-se dins d'una comunitat i treballar responsablement per millorar-la.

—Sigui prou lliure per obrir-se a la transcendència de Déu; a una transcendència que, d'ençà que Jesucrist ens ha parlat, ja no pot ser vaga i confosa sinó tan concreta com per dir amb la força de l'Esperit Sant, des del si de la comunitat cristiana, santa i pecadora alhora, i en nom de tots els germans del món: «Abbà» —Pare— a Déu.

A Sabadell els pares van iniciar-me en el coneixement i l'amor de Jesucrist, sense renys, sense sermons..., fent ells per conèixer-lo i estimant-lo tant com sabien. És una lliçó de pedagogia de la fe que no oblidaré mai. Diaca a Arenys de Mar, prevere a Santa Coloma, la Conreria, Montcada i Reixac, i ara —ja ho sabeu— Llíça i també aquí, a Santa Eulàlia.

¿Potser aquell primer cop que vaig sentir anomenar SANTA EULALIA DE RONÇANA era l'anunci de per on passaria el meu camí, el nostre camí, aquest camí de tempteigs i inseguretats, aquest camí del qual només tenim per cert que no podem fer sols i que a la fi ens hi espera l'ÚNIC-QUE-DE-DEBÒ-ALLIBERA?

Pere Farriol i Vinyes

Pinsos RELATS

Mateo Dantí

Casa Mateo

Telèfons 11 i 128

El Rieral

Teléfono 271

STA. EULALIA DE RONSANA

LLIÇA D'AMUNT